

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobkyně: S. A., narozena X, státní příslušnost Irácká republika,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, Jezová 1501,
294 21 Bělá pod Bezdězem,

proti

žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2023, č. j. KRPU-87327-21/ČJ-2023-040022-RD-SV,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 9. 5. 2023, č. j. KRPU-87327-21/ČJ-2023-040022-RD-SV, kterým bylo rozhodnuto, že se

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobkyně podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajišťuje za účelem správního vyhoštění a dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobkyně. V žalobě žalobkyně rovněž navrhovala, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že žalovaný nebyl oprávněn napadené rozhodnutí vydat, neboť došlo k nesprávné aplikaci Dohody mezi vládou České republiky a vládou Spolkové republiky Německo o zpětném přebírání osob na společných hranicích vyhlášené pod č. 5/1995 Sb. (dále jen „readmisní dohoda“). Dle žalobkyně nedošlo k naplnění čl. 2 readmisní dohody, neboť k zadržení žalobkyně nedošlo na hranicích České republiky a Spolkové republiky Německo (dále jen „SRN“), ale až na parkovišti vzdáleném 10 km od hranice s Českou republikou. Tedy nebylo věrohodně prokázáno, že žalobkyně protiprávně přicestovala z území žádané smluvní strany na území žádající smluvní strany. Odůvodnění napadeného rozhodnutí označila za zcela neadekvátní povaze rozhodnutí a namítla, že se zakládá na domněnkách a ničím nepodložených skutečnostech.
3. Dále namítala, že napadené rozhodnutí se dostatečně nezabývá konkrétní situací žalobkyně. V této souvislosti připomněla, že povinností správního orgánu je důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by zajištění odůvodňovaly, přičemž tyto skutečnosti musí být doloženy ve spisovém materiálu, jinak nemá skutková podstata oporu ve spisovém materiálu.
4. Dle žalobkyně neexistuje žádný důkaz o skutečnosti, že dne 6. 5. 2023 ve 14:30 hodin prokazatelně pobývala na území České republiky, neboť žalovaný si v napadeném rozhodnutí protiřečí, když uvádí: *„Účastník řízení pobýval na základě zjištěných skutečností na území České republiky prokazatelně dne 6. 5. 2023 ve 14:30 hodin, kdy byl kontrolován dne 6. 5. 2023 ve 14:30 hod. na území Spolkové republiky Německo hlídkou BPOL SRN na dálnici D8/A17 ve směru do SRN na dálničním odpočívadle Am Heidenhloz v osobním motorovém vozidle zn. Nissan Murano RZ: X, MPH: „H“, kde se nacházel ukrytý v nákladním prostoru se svou rodinou...“*.
5. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť zajištění je svévolné, délka každého jednotlivého zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou ke sledovanému cíli a účel napadeného rozhodnutí ve stanovené době nebude možno naplnit. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobkyně spatřovala v jeho nedostatečném odůvodnění. Rovněž měla za to, že žalovaný porušil základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobkyně byla dne 7. 5. 2023 převzata od orgánů SRN na základě readmisní dohody, neboť byla hlídkou BPOL SRN kontrolována dne 6. 5. 2023 na dálnici D8/A17 na dálničním odpočívadle Am Heidenholz ve směru z České republiky v osobním vozidle společně s dalšími státními příslušníky Irácké republiky a Syrské arabské republiky, přičemž nepředložila žádný doklad totožnosti ani oprávnění ke vstupu a pobytu na území. Žalobkyně tedy byla orgány SRN zajištěna na dálnici ve směru z České republiky bezprostředně po opuštění území České republiky, kterou nelegálně tranzitovala s cílem Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dostat se do Holandska. Do České republiky byla žalobkyně předána bez prodlení po jejím zadržení za účelem řešení právě tohoto nelegálního pobytu, který bezprostředně předcházela její cestě v osobním automobilu, ve kterém byla v SRN zadržena. Dále zrekapituloval průběh cesty žalobkyně z Turecka, ve kterém pobývala až po její zadržení a předání orgány SRN zpět na území České republiky. Žalovaný trval na tom, že předání žalobkyně do České republiky bylo plně v souladu s dvoustrannou readmisní dohodou a s článkem 6 odst. 1 a 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.

7. Žalovaný trval na tom, že byly naplněny důvody pro zajištění žalobkyně stanovené v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil, že žalobkyně se na svou cestu vydala nelegálně, vědomě a úmyslně porušovala schengenské právní předpisy, úmyslně se vyhnula hraniční kontrole při vstupu na území Evropské unie, kam vstoupila mimo hraniční přechod po překonání hraničního oplocení za pomoci převaděčů, bez platného cestovního dokladu a oprávnění. Dle žalovaného není žádná záruka, že by žalobkyně v budoucnu respektovala rozhodnutí správních orgánů, obzvláště za situace, kdy jejím jasným cílem byla vidina lepšího života v Holandsku. Žalovaný trval na tom, že ze skutečností uvedených v napadeném rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že u žalobkyně je reálné nebezpečí, že bude pobývat v schengenském prostoru i po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, a že bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Přestože žalobkyně zdůvodnila opuštění země svého původu jejím znásilněním v souvislosti s činností svého otce, žalovaný poukázal na to, že 4 roky pobývala s rodinou v Turecku v pronajatém bytě a chodila do práce. Turecko opustila z finančních důvodů, o mezinárodní ochranu nežádala a dosud o ni nepožádala ani v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, kam byla společně s celou rodinou umístěna.
8. Žalovaný dále uvedl, že vyžádal u Ministerstva vnitra závazné stanovisko k otázce možnosti vycestování žalobkyně, kdy ministerstvo učinilo závěr, že vycestování žalobkyně je možné. Žalovaný konstatoval, že ze závazného stanoviska a podkladů vyplývá, že situace příslušníků iráckých ozbrojených složek a jejich rodinných příslušníků se dá shrnout tak, že jim pro jejich předešlou ani současnou spolupráci se Spojenými státy vedenou koalici nehrozí ze strany Islámského státu, proiránských milic či jiného aktéra nebezpečí kvůli této spolupráci. Jediné nebezpečí hrozící příslušníkům iráckých ozbrojených složek vychází z podstaty jejich práce, případně z mocenských sporů mezi různými ozbrojenými skupinami v zemi. Žalobkyně přitom neuvedla, že by měla v zemi své státní příslušnosti jakékoliv problémy s tamními státními orgány, či že by jí mělo hrozit nějaké konkrétní nebezpečí, ze strany státních orgánů či bezpečnostních složek, tím méně pak na úrovni mučení či nelidského a ponižujícího zacházení.
9. Žalovaný trval rovněž na tom, že se v žalobou napadeném rozhodnutí na straně 7 a 8 velice podrobně zabýval možností uložení zvláštních opatření za účelem zajištění vycestování. Zdůraznil, že dospěl k závěru, že s přihlédnutím k § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců nebylo možné k uložení zvláštních opatření přistoupit, neboť z dosavadního jednání a chování žalobkyně, z vynaloženého úsilí a finančních prostředků je zřejmé, že cílem její cesty je Holandsko, kam cestovala za lepším životem, nelegálně, za asistence převaděčů, bez cestovního dokladu a pobytového oprávnění. Ochota a schopnost respektovat případně uložené zvláštní opatření za účelem vycestování byla dle žalovaného u žalobkyně snížena jejím dosavadním chováním, kdy žalobkyně si byla vědoma skutečnosti, že k cestování potřebuje řádné doklady, a přestože je nevlastnila, byla srozuměna s nelegálním vstupem a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pobytem na území Evropské unie. Žalobkyně dala dle žalovaného jednoznačně najevo, že nehodlá respektovat právní předpisy upravující pobyt občanů třetích zemí na území Evropské unie. Nebylo tedy důvodu se domnívat, že by respektovala uložená případná zvláštní opatření stanovená v §§ 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. Na území Evropské unie žalobkyně nikoho nezná a nemá ani finanční prostředky a nebyla schopná si je opatřit. Na základě výše uvedeného dospěl žalovaný k závěru, že případné uložení zvláštních opatření by mohlo ohrozit výkon správního vyhoštění. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyni je vytýkán nelegální pobyt nejen na území České republiky, ale neoprávněný vstup a pobyt v několika státech Evropské unie.

10. Žalovaný rovněž uvedl, že byly řádně posouzeny možné překážky realizace správního vyhoštění. Tvzení žalobkyně ohledně překážek návratu do Irácké republiky označil žalovaný za účelová, která nelze podřadit pod § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný rovněž trval na tom, že řádně posoudil i přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a společně umístěných členů její rodiny a došel k závěru, že zásah je s ohledem ke všem okolnostem zcela přiměřený.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nenavrhla ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu (a to i s ohledem na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, EU:C:2022:858) nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla převzata dne 7. 5. 2023 od orgánů SRN na základě readmisní dohody na společných hranicích. V listině, označené jako Postoupení nabídky k předání cizince se SRN dle readmisní dohody, je uvedeno, že dne 6. 5. 2023 vykonávala hlídka Spolkové policie svou činnost na dálnici A17 v oblasti tunelu Harthe, kdy kolem 14:30 hod minulo její pozici vozidlo Nissan Murano s maďarskou RZ (X) a hlídka vozidlo následovala a za pomoci světelné signalizace ho odklonila z provozu na parkoviště Am Heidenholtz. Téhož dne bylo se žalobkyní zahájeno řízení o správním vyhoštění. Žalobkyně byla orgány SRN dne 6. 5. 2023 kontrolována po překročení státní hranice z České republiky do SRN na dálnici D8/A17, na parkovišti Am Heidenholz v osobním automobilu Nissan Murano, s maďarskou registrační značkou X. Ve vozidle se s žalobkyní nacházelo celkem 14 osob, mezi nimi také otec, matka a nezl. sestra žalobkyně. Žalobkyně neměla žádný cestovní doklad ani oprávnění k pobytu na území Schengenského prostoru.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

14. Žalobkyně vypověděla, že je státní příslušnicí Irácké republiky, a trvale bydlí X. V roce 2019 společně s rodinou za pomoci převaděčů pěšky překročila hranice z Iráku do Turecka, kde bydleli v pronájmu, ona pracovala v továrně na výrobu kabelek. Uvedla, že do Turecka odjela za svým manželem, který nyní žije již dva roky v Nizozemí. Z Turecka odešla rodina za pomoci převaděčů do Bulharska, z Bulharska automobilem na hranici se Srbskem, kterou pěšky překročili. V Srbsku jeli na maďarskou hranici autem s převaděči a hraniční plot do Maďarska překonali pomocí žebříku. V Maďarsku šli 11 – 12 hodin lesem na určené místo, kde na ně čekal řidič s vozidlem, v němž byli následně zadrženi v Německu. Poté je převaděč přivedl k řidiči, který je odvezl z Maďarska a v jehož voze byli v Německu zadrženi. Cílem jejich cesty bylo Nizozemí, kde žije její manžel.
15. Dále žalobkyně uvedla, že je jí známo, že do Evropské unie, a tedy i do České republiky může cestovat jen s cestovním pasem a vízem nebo povolením k pobytu, avšak rovněž uvedla, že cestovní doklad nikdy nevlastnila. Na území České republiky nevlastní majetek ani zde nemá žádné kulturní ani společenské vazby. Na území České republiky ani Evropské unie nemá žádné blízké rodinné či jiné vazby, kromě manžela, který žije v Nizozemí a má doplňkovou ochranu. pouze její dcera má v Holandsku manžela, za kterým cestovali. Taktéž nezná nikoho, kdo by za ni mohl složit finanční záruku nebo by jí zaplatil ubytování. K vazbám na domovský stát uvedla, že ji její vlast nechrání, nemá tam práci, hrozí ji mučení. Z Iráku rodina odešla kvůli potížím jejího otce se šíitskými vojáky, vládou a milicemi z důvodu jeho spolupráce a pomoci Američanům. Žalobkyně uvedla, že byla unesena a znásilněna a její bratr byl zbit poté, co ji chtěl pomoci. Jednalo se o nátlak na otce, aby zanechal své práce a obava o život byla důvodem odchodu z Iráku. Z Turecka odcestovali proto, že tam byl těžký život, došly jim finanční prostředky a také chtěla za svým manželem do Nizozemí.
16. Z provedené lustrace v informačním systému bylo zjištěno, že žalobkyně není držitelkou žádného oprávnění k pobytu, které by jí umožnilo pobývat na území České republiky ani na území jiného členského státu Evropské unie. Žalovaný si opatřil také informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 24. 5. 2022, popisující bezpečnostní a politickou situaci v Iráku, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 2. 2022, týkající se situace příbuzných příslušníků ozbrojených složek irácké armády a informace o Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová. Žalovaný si jako podklad pro vydání napadeného rozhodnutí rovněž obstaral závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, k možnosti vycestování cizince ze dne 8. 5. 2023, dle něhož vycestování žalobkyně do Irácké republiky je možné.
17. Dne 9. 5. 2023 žalovaný vydal napadené rozhodnutí o zajištění žalobkyně za účelem jejího správního vyhoštění.
18. Z obsahu správního spisu soud též zjistil, že rozhodnutím ze dne 9. 5. 2023, č. j. KRPU-87327-29/ČJ-2023-040022-RD-SV, bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění, které nabylo právní moci dne 20. 5. 2023 a jímž byla žalobkyně podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců vyhoštěna s tím, že jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie po dobu jednoho roku od dne, kdy žalobkyně vycestuje z území členských států Evropské unie. Rozhodnutí současně žalobkyni k vycestování stanovilo dobu třiceti dnů od jeho právní moci a vyslovilo, že podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování žalobkyně.
19. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

20. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v jeho nedostatečném odůvodnění. Soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostal, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a co jej vedlo k zajištění žalobkyně. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný se konkrétní situací žalobkyně podrobně zabýval a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné. Podle názoru soudu žalobkyně spíše, než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s jednotlivými závěry žalovaného, což ovšem není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž otázkou jeho zákonnosti a věcné správnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.
21. Dále se soud zabýval námitkou nenaplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o zajištění žalobkyně, neboť k zadržení žalobkyně nedošlo na hranici České republiky a SRN, ale až parkovišti vzdáleném 10 km od hranice České republiky. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že žalobkyně byla orgány SRN kontrolována v osobním automobilu, na dálnici D8/A17 na parkovišti Am Heidenholz ve směru od státních hranic České republiky, kterými opustila území České republiky. Soudu je na základě místní znalosti známo, že na dálnici D8/A17 se mezi státní hranicí České republiky a parkovištěm Am Heidenholz nenachází žádný nájezd či sjezd z dálnice. Z uvedeného vyplývá, že žalobkyně byla kontrolována těsně po překročení hranice do SRN, a to v osobním automobilu maďarské registrační značky převážejícím celkem 14 cizinců, který k překročení hranice použila. Jestliže mezi hranicí a parkovištěm, na němž byla žalobkyně kontrolována, neexistuje na území SRN žádný nájezd či sjezd z dálnice, který by mohla žalobkyně, resp. řidič osobního vozidla, použít, aby se na předmětné parkoviště dostala, je zcela evidentní, že musela přijet z České republiky, tedy z území státu žádané smluvní strany. Námitku žalobkyně, že nebylo prokázáno či věrohodně doloženo, že žalobkyně přicestovala z území státu žádané smluvní strany na území státu žádající smluvní strany, tak soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
22. Na výše uvedeném závěru nic nemění ani námitka žalobkyně, že neexistuje žádný důkaz o jejím pobytu na území České republiky, když v napadeném rozhodnutí je tvrzeno, že pobývala na území České republiky dne 6. 5. 2023 v 14:30 hodin, a současně ve stejnou dobu byla kontrolována hlídkou policie SRN po překročení státní hranice z České republiky do SRN. Z obsahu správního spisu vyplývá, že hlídka Spolkové policie vykonávala svou činnost

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na dálnici A17 v oblasti tunelu Harthe, a kolem 14:30 hod minulo její pozici předmětné vozidlo, které hlídka vozidlo následovala a za pomoci světelné signalizace ho odklonila z provozu na parkoviště Am Heidenholtz. Tunel Harthe se nachází 664 m od hranic mezi Českou republikou a SRN, tj. 33 sekund. Lze jen stěží požadovat po policejních orgánech, aby uváděly časy s přesností na sekundy. Tuto námitku shledal soud rovněž nedůvodnou.

23. Soud rovněž nepřisvědčil námitce, že zajištění je svévolné. K tomuto soud konstatuje, že ze správního spisu i z výpovědi samotné žalobkyně je zřejmé, že žalobkyně pobývala na území České republiky a na území Schengenského prostoru bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. Sama ve své výpovědi uvedla, že hranice Maďarska (konkrétně hraniční plot mezi Srbskem a Maďarskem), překročila za pomoci žebříku. Do Schengenského prostoru tedy žalobkyně vstoupila nelegálně mimo hraniční přechod. Současně uvedla, že v případě propuštění by s celou rodinou pokračovala do Nizozemí, které je cílem její cesty. Dle zdejšího soudu žalobkyně naplnila podmínky pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť byl zřejmý úmysl žalobkyně nerespektovat rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť ve správním řízení vyslovila úmysl pokračovat v cestě do Nizozemí.
24. Dále soud pristoupil k posouzení námitky poukazující na nemožnost naplnění účelu zajištění. K povinnosti správních orgánů při rozhodování o zajištění zkoumat, zda je správní vyhoštění realizovatelné, existuje poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, publ. pod č. 1850/2009 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„[n]ezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky je úvaha správního orgánu o tom, zda je vůbec možné rozhodnout o správním vyhoštění cizince a toto rozhodnutí vykonat.“* Následně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, upřesnil, že *„[s]právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“*
25. Z citované judikatury tedy jednoznačně vyplývá povinnost žalovaného zkoumat, zda je správní vyhoštění žalobkyně alespoň potenciálně možné, přičemž se musí zabývat překážkami, které jí byly v době rozhodování známy nebo které vyšly v řízení najevo. Dále je třeba si uvědomit, že rozhodnutí o zajištění je vydáváno jako první úkon v řízení a ve velice krátkých lhůtách. Tyto skutečnosti pak ovlivňují i možnosti žalovaného při zkoumání reálnosti vyhoštění cizince, které je z podstaty věci toliko předběžné. Žalovaný proto logicky vychází jednak z vlastních poznatků o zemi, do které má být cizinec vyhoštěn, a jednak ze skutečností, které sám cizinec ve vztahu k dané zemi a případným důvodům bránícím vycestování uvede.
26. Požadavky na obsah odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění jsou tedy jasně dány. Soud však zdůrazňuje, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění, případně zda má být již uložené správní vyhoštění provedeno, ale pouze vytvoření Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci správního vyhoštění z území České republiky. Při hodnocení odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je nutno vzít v úvahu již shora zmíněnou předběžnost rozhodnutí o zajištění, která je zdůrazněna i tím, že toto rozhodnutí je prvním úkonem v řízení (srov. § 124 odst. 2 větu první zákona o pobytu cizinců), a správní orgán tak vychází z dosud nekompletních spisových materiálů, které však v daném případě dostatečně odůvodňují rozhodnutí o zajištění.

27. Žalobkyně v rámci správního řízení vypověděla, že v případě návratu do země původu jí a její celé rodině hrozí smrt, utlačování a mučení ze strany milice, neboť otec žalobkyně je důstojník a společně s Američany cvičil irácké vojáky. Uvedla, že byla unesena, mučena a znásilněna, jejímu otci bylo vyhrožováno smrtí a její bratr byl zbit. Vzhledem k tomuto tvrzení žalobkyně si žalovaný opatřil informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 2. 2022, týkající se situace příbuzných příslušníků ozbrojených složek irácké armády, dle které jsou milice jako takové od roku 2018 hybridně integrovány do iráckých ozbrojených složek a podléhají přímo iráckému premiérovi, a příslušníkům iráckých ozbrojených složek a jejich rodinným příslušníkům pro jejich předešlou ani současnou spolupráci se Spojenými státy vedenou koalicí nehrozí ze strany proiráckých milic či jiného aktéra nebezpečí. Soud dále připomíná, že podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 8. 5. 2023 je vycestování žalobkyně do Irácké republiky možné. Na tomto místě soud podotýká, že žalobkyně s rodinou strávila před započítáním cesty do Nizozemí čtyři roky v Turecku a za tu dobu se situace v zemi původu podstatně změnila a uklidnila. Za této situace je dle soudu zřejmé, že žalovaný zcela správně vyhodnotil, že existuje reálný předpoklad uskutečnění správního vyhoštění žalobkyně, která byla za tímto účelem napadeným rozhodnutím zajištěna. S přihlédnutím k předběžnému charakteru rozhodnutí o zajištění a shora uvedeným specifikům tohoto řízení soud též shledal, že žalovaný dostatečně odůvodnil, proč budoucí správní vyhoštění zajištěné žalobkyně pokládá za reálné. Požadavky citované judikatury tak byly naplněny. Předmětná námitka proto není důvodná.
28. Soud se dále zabýval námitkou, ve které žalobkyně namítala, že délka každého jednotlivého zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou ke sledovanému cíli. K otázce délky zajištění soud připomíná, že podle § 125 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců v případě rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit devadesát dnů. Tento požadavek žalobou napadené rozhodnutí respektuje, neboť uvedený zákonný limit překročen nebyl. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „[h]lavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ...), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79).
29. Délkou zajištění žalobkyně, výčtem úkonů, které je třeba učinit, včetně odhadu doby, kterou každý úkon zabere se žalovaný podrobně zabýval na str. 10 až 11 napadeného rozhodnutí. Žalovaný především uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně nedisponuje cestovním dokladem, muselo nejprve dojít k ověření její totožnosti, aby jí následně mohl být, ve spolupráci se zastupitelským úřadem Irácké republiky, vydán náhradní cestovní doklad. Pro tento účel musí prvotně dojít k ověření totožnosti žalobkyně, kdy toto ověření bude dotazováno na Zastupitelský úřad České republiky v Irácké republice, který žádost předá kompetentním úřadům Irácké republiky, na jejímž základě může

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

příslušný správní orgán požádat o vydání náhradního cestovního dokladu, který je nezbytný pro samotnou realizaci vyhoštění. S žalobkyní byla sepsána žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zaslána na Ředitelství služby cizinecké policie do Prahy. Tento orgán na základě podané žádosti správního orgánu vyhoví dožádání, které zašle se všemi potřebnými doklady (fotografie cizince, žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu) prostřednictvím poštovní přepravy na Ministerstvo zahraničních věcí České republiky, jehož prostřednictvím je žádost zasílána do dožadovaného státu. Následně správní orgán musí vyčkat vydání náhradního cestovního dokladu dožádaným státem, kdy tento proces trvá přibližně 40 až 50 dnů a dalších 10 až 20 dnů cestuje doklad na Ředitelství cizinecké policie, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu se odvíjí od informací poskytnutých cizincem. Při stanovení doby pak správní orgán přihlédl rovněž k době, kterou si vyžádá zajištění přepravních dokladů.

30. Z výše uvedeného je dle soudu zjevné, že žalovaný ve svém rozhodnutí popsal výčet předpokládaných kroků potřebných k realizaci správního vyhoštění a odhad jejich časové náročnosti. Rovněž z odhadované časové náročnosti jednotlivých úkonů, které je třeba provést pro realizaci správního vyhoštění žalobkyně, je patrné, že doba trvání zajištění žalobkyně 90 dnů je přiměřená, neboť lhůty k jednotlivým úkonům jsou uváděny jako maximální a není vyloučeno, že by se realizace zajištění mohla zdařit v době trvání zajištění. Soud tedy uzavírá, že žalovaný přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, proč přistoupil k zajištění žalobkyně na dobu 90 dnů, a že jde o zcela realistický odhad doby potřebné pro realizaci správního vyhoštění žalobkyně. V tomto směru je rozhodnutí žalovaného zcela dostatečné a podle soudu žalovaný dostal požadavku plynoucímu z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 93/2011-79.
  31. Žalobkyně dále v žalobě bez jakéhokoli upřesnění namítala, že žalovaný porušil čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Obě uvedená ustanovení se týkají ochrany osobní svobody. Jak již bylo výše uvedeno, dospěl soud k závěru, že osobní svoboda žalobkyně byla omezena plně v souladu se zákonem a ze zákonem předpokládaných důvodů. Soud tedy neshledal, že by v daném případě došlo k porušení čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.
  32. K obecné námitce, že došlo k porušení základních zásad činnosti správních orgánů soud konstatuje, že po zevrubném prošetření obsahu správního spisu neshledal, že by v daném případě došlo k porušení jakékoliv základní zásady.
  33. Na základě shora uvedeného soud konstatuje, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, neboť si žalovaný obstaral dostatek relevantních podkladů, které následně náležitě vyhodnotil.
  34. Soud dodává, že nerozhodl o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o takovém návrhu má soud dle § 73 odst. 4 s. ř. s. rozhodnout bez zbytečného odkladu a není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání, přičemž soud o samotné žalobě rozhodl přednostně před uplynutím uvedené lhůty, a tudíž by bylo rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku bezpředmětné.
  35. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že veškeré námitky žalobkyně jsou nedůvodné, a proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
  36. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 6. června 2023

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.